

Arrest

nr. 153 750 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 maart 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 17 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf wijst de verzoekende partij op het gegeven dat ze op 29 september 2008 me de heer C.H. getrouwd is, dat zij op 1 november 2008 naar België is gekomen om haar man te vervoegen en dat ze sinds 25 augustus 2010 evenwel gescheiden leven. Daar de verzoekende partij enkel naar deze gebeurtenis verwijst, doch nalaat uiteen te zetten waarom dit precies een buitengewone omstandigheid is, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om voormeld gegeven niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Daarenboven heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 2 februari 2011 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij genomen. Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen dubbele straf in, daar de verzoekende partij niet ten gevolge van de bestreden beslissing naar haar land van herkomst dient terug te keren.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij wederom naar haar integratie en het gegeven dat ze diverse Nederlandse lessen gevolgd heeft en ook in haar professioneel leven gebruik maakt van het Nederlands. Omtrent voormelde elementen werd in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd. De Raad laat tevens gelden dat de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in haar land van herkomst kan indienen, niet kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij heeft in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State gehandeld. Onder meer in arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. In casu toont de verzoekende partij geenszins aan dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland, het verbreken van engagementen van algemeen belang zou inhouden.

Voorts kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij elementen herhaalt en met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel

9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren, daar deze bepaling geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing.

Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 23 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De volhardt in de middelen zoals die werden ontwikkeld in het verzoekschrift, meer bepaald dat een manifeste appreciatiefout werd begaan bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden: de verzoekende partij is volwaardig geïntegreerd, heeft gewerkt en was niet ten laste van het sociale zekerheidsstelsel. Zij meent dat er als nog aanleiding bestaat tot annulatie van de bestreden beslissing.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt te volharden in haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en meent dat er *in casu* wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 17 juni 2015 hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. Ze beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar betoog opgenomen in het verzoekschrift, waarop de beschikking van 17 juni 2015 uitdrukkelijk heeft geantwoord.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 17 juni 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS